

TABOO

Μην αγγίζεις τη βροχή
                  μονάχα δέξου τη·
μην αγγίζεις τη βροχή
                  θα διαιρέσεις.
Μην αγγίζεις τα δάση της μάνας σου·
μην αγγίζεις τα όπλα της ειρήνης.
Είσαι συ ο διάτορος άγγελος
                  οπού τίποτα δεν αγγέλλεις.
Τρομαχτική η ενότητα στον κόσμο.
Τρομαχτική σχιζοφρένεια η γλώσσα.

TABOO

No toquis la pluja
només acull-la;
no toquis la pluja
separaràs.
No toquis els boscos de la mare;
no toquis les armes de la pau.
Ets l'àngel penetrant
que no anuncies res.
Esgarrifosa la unitat al món.
Esgarrifosa esquizofrènia la llengua.

(Del poemari *Oblit recordatori* [1982])

ΔΕΞΙΦΡΕΝΕΙΑ

Μ' αστραπές εκατό θα πεθάνω
σκυμμένος απάνω
στη σκονισμένη
γραφομηχανή μου
την έντρομη μαχαράνη μου
πλήρως ερειπωμένη
φτερουγώντας ευρήματα
στη λήθη μόλις προ ολίγου
κι αποδιώχνοντας ρήματα
να φύγου απ' τη γλώσσα
να φύγου.

LEXIFRÈNIA

Moriré amb cent llampecs
arraulit al damunt
de la meva empolegada
màquina d'escriure
la meva esgarriada maharaní
completament devastada
alant troballes
en l'oblit fa un moment
i foragitant verbs
que fugin de la llengua
que fugin.

(Del poemari *Lògica de gran format* [1989])

ΣΨΝΤΟΜΗ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΣΗ

Το φεγγάρι κατευνάζει κάποτε
συνήθως όμως αναστατώνει
θρασύνεται διαστέλλεται στη λαγνική
του μαύρου κοινοκτημοσύνη.
Γιατί να μας εφευρίσκει ο θάνατος;
Ερείπιο από ναυτία, γιομάτος καρβουνόσκονη
κι απόκληρος εγώ από άνηθο
στα ανοιχτά της απελπισίας
αιμάσσοντας ακατάπαυστα
μέσ' στη διάνοια-νοσοκομείο
(θυμάσαι τ' αγριόχορτα
την ιταμή τους αδράνεια
θυμάσαι ω Μελάμφυλλη τα υδραργυρικά μας
μεσημέρια σαν του Ζόφου κατώφλια...).

Θα την κάνω λαμπερό την απόγωση μάρμαρο
τη ζαριά μου θαν τη ρίζω στην ανέραστην άβυσσο
χαρίζοντας τις εξάρες μου
στην Άφαντην Αγριότητα που μ' έφερε
σ' αυτό τον κόσμο-μπαλτά που κατακόβει
τη φουκαριάρα μοίρα μου ωσάν
τρυφερό χοιρομέρι.

Καταχωνιάζομαι
καταστροφή
κατάμεστη
καταδίκη.

BREU GRAVACIÓ MAGNETOFÒNICA

La lluna alleuja de vegades
però sovint esvalota
s' enardeix s' eixampla al lasciu
bé comú de la negror.
Per què ens ha d' inventar la mort?
Runa de mareig, ple de sutge
i mancat jo de fonoll
a mar oberta de la desesperança
sagnant incessantment
per dins de l' intel·lecte-hospital
(recordes els matolls
amb aquella agosarada inèrcia
recordes oh Melàmfil·li els nostres migdies
mercurials com els llandars de la Tenebra...).

De la desesperança en faré marbre lluent
llançaré els meus daus a l' abisme asexual
regalant el meu doble sis
a la Invisible Salvatgia que em va portar
en aquest món-destral que talla
el meu miserable destí com
el tendre pernil.

M' enterro
catàstrofe
curulla de
condemna.

(De *Possibilitats i ús de la parla* [1979])

ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΠΟ ΜΕΙΛΙΧΙΟΤΗΤΑ

Φεύγω απ' το στόμα μου φεύγω απ' το μυαλό μου
δεν έχει όρια η κωμωδία της γλώσσας
τα διάπυρα σημάδια του Δήθεν εντειχισμένα στο στήθος.
Φεύγω απ' τα χέρια μου φεύγω απ' τη στύση
διατρέχοντας ηχηρά το νευρικό μου σύστημα
είμαι σαν άκοπο βιβλίο που πάλιωσε
στα μαυρισμένα ράφια της θεότητας
διαθέτω μονάχα την 'Ανοιξη διαθέτω τ' αστέρια
είμαι άλλωστε εγώ που ταρίχευσα
μαζεύοντας όσο μπόρεσα χημικό σκοτάδι –
την καθημερινότητα.

ESPANTÓS DE MELOSITAT

Fujo de la meva boca fujo del meu cervell
no té límits la comèdia de la llengua
els senyals ardents del Pretès atrinxerats al pit.
Fujo de les meves mans fujo de l'erecció
recorrent sorollosament el meu sistema nerviós
sóc com un llibre intons que ha envellit
als prestatges ennegrits de la divinitat
disposo només de la Primavera disposo dels estels
sóc d'altra banda jo que he embalsamat
recollint tanta foscor química com he pogut –
la vida quotidiana.

ΠΗΛΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑΤΙΔΙΟ

Αισθάνομαι ωσάν τρελός
    παραχαράχτης του Γίγνεσθαι
γράφοντας διψαλέα ποιήματα
    (της κοιτίδας μου
    κάλπικα χαρτονομίσματα).
Γιατί η γλώσσα είν' η αχόρταγη
    μοιχαλίδα του Πραγματικού
με αρίφνητα ψέματα προσπαθώντας
    να περισώσει το γάμο της.
Κάθε τραγούδι θλιβερό χανάκωμα
    ενάντια στη μουσική
κάθε μορφή ζαβλάκωμα
    χωρίς αληθινά σταφύλια
δίχως κρασί που να σπιθίζει
    απ' τα φαινόμενα κλήματα.
Είν' αυτά μονάχα τα έρημα
    Της καρδιάς τ' αναστήματα.

ESTATUETA D' ARGILA

Em sento com un boig
falsificador de l'Esdevenir
escrivint poemes assedegats
(del meu bressol
bitllets falsos).
Perquè la llengua és la insadollable
adúltera del Real
que amb innúmeres mentides intenta
salvar el seu matrimoni.
Cada cançó una trista ratllada
contra la música
cada forma esmorteïment
sense veritable raïm
sense vi que espurnegi
dels fenòmens ceps.
Són aquestes només les desertes
talles del cor.

SAQUEIG

Qualsevol cosa que revoqui volent la voluntat
pertany a la tirania.
M'he familiaritzat amb la meva desesperança durant segles
jo el gosat de l'insubstancial
l'univers del sol l'he escarnit
(i justament)
quan finalment he irromput en l'amor del tigre
als fossats de l'heroïna Afàsia
filla petita d'un il·limitat enorme com la paciència de Job
caço insignificant
rastrejo amb penetració.
Una composició per a arpa d'Enric vuitè
Què en resta, de tot això?
Uns quants ossos estúpids.